

ODE TIL DØDEN

Med hånden på hjertet kan jeg ikke sige,
jeg ikke bekymrer mig om
den velkendte smerte, der helt uden lige
bedrog mig, da døden kom.
Hun var mig så kær som ingen anden,
hun lå mig så kærligt på sinde.
For hende betød det at jeg var manden,
for mig at hun var min kvinde.

Men døden den kommer så vist til os alle,
den viden er vel bekendt.
Når vinteren stunder, skal bladene falde,
måske er det himmelsendt.
Vi tror det er bedre for os her i livet,
tror ikke på edens have.
Måske sku' vi lære at ta' det for givet,
at døden kan være en gave.

Vor virkelighed er sikret for os,
og den er os evigt nær,
hvis blot vi kan slippe og helt give los
og lære, det er dette vi er.
Da slipper vi angsten for vores død,
for virkeligheden rummer
en identitet så kærlig og sød,
at der ikke er plads til kummer.

© Bent Abkjer Hansen